

## Arrest

nr. 233 995 van 12 maart 2020  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE  
Wijngaardlaan 39  
2900 SCHOTEN

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig kind.

1.2. Op 17 september 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*

*In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1911 betreffende de toeging tot te grondgebied, liet verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/05/2019 werd ingediend door:*

*(...)*

*om volgende reden geweigerd:*

*Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: geldig paspoort.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*“De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt :*

*" heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd\ namelijk : geldig paspoort"*

*Verzoeker is geboren op 02/01/1990.*

*Hij kwam naar België toen hij 12 jaar oud was.*

*Hij verblijft sedert lange tijd in België; minstens sedert 2002; zijnde 17 jaar.*

*De nationaliteit en de identiteit van verzoeker zijn sedert lange tijd gekend bij de Belgische Overheid en werden nooit betwist.*

*Verzoeker werd geboren in Grozny, Tsjetjenië ; deelrepubliek van de Russische Federatie. Zoals geweten is de relatie met de Russische Overheid gespannen.*

*Voor onderdanen van Tsjetjenië is het zeer moeilijk tot onmogelijk om een geldig Paspoort aan te vragen en te verkrijgen op de Russische ambassade in België. Zij worden gevraagd zich naar Moskou te begeven; wat onmogelijk is.*

*Het zorgvuldigheidsprincipe legt de overheid de plicht op om rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit werd in casu niet gedaan.*

*Er werd geen rekening gehouden met alle gekende elementen in het administratieve dossier van verzoeker op basis waarvan de nationaliteit en de identiteit van verzoeker vaststaan en niet ter discussie staan.*

*Er werd geen rekening gehouden met de omstandigheid dat de onderdanen van de deelrepubliek Tsjetsjenië, kennelijk geen paspoort kunnen bekomen op de Russische Ambassade in België.*

*De gemachtigde van de burgemeester kon met deze elementen rekening houden .*

*Door dit niet te doen, werd het zorgvuldigheidsprincipe geschonden.*

*Tevens maakt deze handelswijze een inbreuk uit op het redelijkheidprincipe omdat men moeilijk kan aannemen dat de Overheid een beslissing neemt, goed wetende dat de rechtsonderhorige quasi onmogelijk kan voldoen aan de gestelde voorwaarden ; in casu het voorleggen van een geldig paspoort. Daarbij dient verzoeker conform de procedure van art. 40ter, het bewijs te leveren van zijn identiteit. Het voorleggen van een " geldig " paspoort is strikt genomen geen opgelegde voorwaarde.*

*...*

*De handelswijze van de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen, maakt daarbij onvermijdelijk een schending uit van art. 8 EVRM.*

*Conform art. 8 EVRM lid 1 moet het privé- en gezinsleven en het recht op woning gerespecteerd worden.*

*Het betreft in casu de bescherming van de relatie vader /kind ; zijnde een kerngezin.*

*Door halsstarrig vol te houden aan de stelling dat voor het bewijs van de nationaliteit en de identiteit van verzoeker bij een aanvraag gezinshereniging op basis van art. 40 wet van 15/12/1980, de voorlegging van een "geldig" paspoort nodig is; wordt deze aanvraag in casu voor verzoeker praktisch onmogelijk gemaakt met een schending van art. 8 EVRM als gevolg.*

*Door geen rekening te houden met deze elementen wordt het recht op het prive- en gezinsleven , zoals beschermd bij art. 8 EVRM. geschonden."*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen zoals deze van toepassing zijn op de gezinshereniging met een minderjarig Belgische kind dat, zoals *in casu*, niet eerder gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*  
*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*  
*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*  
*[...]”.* (eigen onderlijning)

De verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in als vader van een minderjarig Belgisch kind.

Voormelde bepaling voorziet in deze situatie dat de verzoekende partij, om zich te kunnen beroepen op de gezinshereniging overeenkomstig de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet, haar identiteit dient te bewijzen door middel van een “*geldig identiteitsdocument*”.

3.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij het verblijf wordt geweigerd omdat zij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar zij geen geldig paspoort heeft voorgelegd. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij geen geldig paspoort heeft voorgelegd.

3.5. Met de stelling dat de Belgische overheden haar identiteit en nationaliteit nooit hebben betwist, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen geldig paspoort heeft voorgelegd. Indien geen enkel document ter staving van de identiteit wordt voorgelegd bij de aanvraag, zoals *in casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier, volstaat de vaststelling dat geen geldig identiteitsdocument werd voorgelegd, gelet op het feit dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk vereist dat de vader van een minderjarige Belg de identiteit bewijst door middel van een geldig identiteitsdocument. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom of op welke grond deze vaststelling niet zou volstaan gelet op het niet eerder betwisten van haar identiteit en nationaliteit.

3.6. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij geboren werd in Tsjetsjenië en dat de relatie met de Russische overheid gespannen is zoals geweten, dat het voor onderdanen van Tsjetsjenië zeer moeilijk tot onmogelijk is om een geldig paspoort aan te vragen en te verkrijgen op de Russische ambassade in België en dat zij worden gevraagd zich naar Moskou te begeven wat onmogelijk is, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat het voor elke onderdaan van Tsjetsjenië onmogelijk is om een geldig paspoort aan te vragen en te verkrijgen op de Russische ambassade in België. Evenmin toont zij aan dat het onmogelijk is zich naar Moskou te begeven. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij, die op 15 juni 2019 middels de bijlage 19ter uitdrukkelijk werd gevraagd om ten laatste op 15 september 2019 onder meer een geldig paspoort over te maken aan het bestuur, deze verklaringen, voor het niet voorleggen van een geldig identiteitsbewijs, heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.7. De verzoekende partij heeft voorts geen belang bij haar betoog dat het voorleggen van een ‘geldig’ paspoort strikt genomen geen opgelegde voorwaarde is en zij conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het bewijs van haar identiteit dient te leveren, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een geldig paspoort heeft voorgelegd, doch ook niet blijkt dat zij enig ander geldig, niet geldig of vervallen identiteitsbewijs heeft overgemaakt aan de diensten van de verwerende partij in het kader van haar aanvraag gezinshereniging.

3.8. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Betreffende de voorgehouden schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*In casu* wordt in de bestreden beslissing de verzoekende partij het verblijfsrecht, dat door haar gevraagd werd op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geweigerd op grond van artikel 52, §3 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit betreft een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad merkt daarbij op dat artikel 40<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet de omstandigheden bepaalt waarin de ouder van een minderjarige Unieburger/Belg het recht op verblijf heeft. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, wanneer de wetgever deze reeds voorzien heeft in de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvSt 26 juni 2015, nr. 231.772). Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van het door verzoekende partij aangevoerde middel blijkt niet dat *in casu* de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat de verzoekende partij niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs dient aan te brengen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Waar de verzoekende partij zich *in casu* beroept op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar minderjarig Belgisch kind, wijst de Raad erop dat bij gebrek aan identiteitsbewijs niet kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij de persoon is die de vader is van het minderjarig Belgisch kind, waardoor niet kan vastgesteld worden dat er sprake is van een verwantschapsband. Een beschermingsgezinsleven kan dan ook niet worden vastgesteld.

Zoals de verwerende partij geheel terecht opmerkt in de nota met opmerkingen belet niets de verzoekende partij om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Het staat de verzoekende partij vrij om, zodra zij beschikt over een geldig identiteitsbewijs opnieuw een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger/Belg.

De Raad wijst er tot slot nog op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat de bestreden beslissing ook geen scheiding impliceert tussen de verzoekende partij en het minderjarig Belgische kind, zelfs niet van tijdelijke aard. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar gezinsleven daadwerkelijk worden verbroken door de bestreden beslissing, en toont evenmin aan hoe de bestreden beslissing zou leiden tot onoverkomelijke hinderpalen voor haar gezinsleven. De Raad meent dan ook dat de bestreden beslissing, door te vereisen dat een geldig identiteitsdocument wordt voorgelegd, geen disproportionele maatregel vormt die artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Gelet op het voorgaande wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld.

3.11. Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER